

РЕШЕНИЕ

№ 3691

гр. София, 13.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 45 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Г. К. ГЕОРГИЕВА

при участието на секретаря СИЛВИЯ К. ЗЛАТКОВА
като разгледа докладваното от Г. К. ГЕОРГИЕВА Гражданско дело № 20221110124586 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба, предявена от М. К. П., ЕГН *** срещу /ФИРМА/, ЕИК *****, с която са предявени при условията на обективно кумулативно съединяване отрицателни установителни искове с правно основание чл.439 от ГПК, за признаване на установено в отношенията между страните, че ищцата не дължи на ответника, като погасени по давност сумата в размер на 23 767,72 лева, представляваща главница по договор за кредит FLS571147 от 17.02.2011г., сключен с /ФИРМА/, ведно със законната лихва, считано от 02.08.2012г. до окончателно изплащане на вземането, сумата в размер на 1106,12 лева, представляваща договорна лихва, за периода от 17.03.2011г. до 18.07.2012г., сумата в размер на 38,33 лева,**

представляваща наказателна лихва, за периода от 17.04.2012г. до 18.07.2012г., сумата в размер на 1197,36 лева, представляваща разноси, които суми да присъдени в полза на ответника с изпълнителен лист от 27.08.2012г., въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение, издадена в производството по ч.гр.д. № 37116/2012г. по описа на СРС, 43 състав, съединени с иск за сумата от 745,00 лева, събрана от ищцата в хода на образуваното въз основа на издадения по ч.гр.д. № 37116/2012г. изпълнителен лист – изпълнително дело № 2012*0409107, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на предявяване на исковата молба в съда – 21.03.2022г. до окончателно изплащане на сумата.**

В исковата молба се излагат твърдения, че сумите са погасени по давност към 02.10.2014г., тъй като тогава е поискано от вискателя последното изпълнително действие независимо, че делото е прекратено с постановление на ЧСИ от 18.08.2021г., влязло в сила на 01.10.2021г. Твърди, че всички последващи предприети изпълнителни действия нямат правно значение, тъй като са извършени при вече прекратен процес. Навежда, че към дата 02.10.2019 вземането на кредитора /ФИРМА/, конституиран впоследствие като такъв в производството е погасено изцяло по давност. Моли за уважаване на исковете. Претендира разноси.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата

молба от ответника, с който оспорва иска като неоснователен. Поддържа, че по изпълнителното дело регулярно са извършвани изпълнителни действия, с които давността е прекъсвана многократно. Посочва, че взыскателят е депозирал регулярно молби с искане за предприемане на такива. Позовава се на действието на ПП на ВС 3/18.11.1980г. Оспорва вземанията да са погасени по давност и изпълнителното дело да е прекратено поради настъпила перемпция. Моли за отхвърляне на исковете. На свой ред претендира разноски. Прави възражение за прекомерност.

В съдебно заседание ищецът М. К. П., редовно призован, не се явява, представлява се от адвокат Г. Н. от САК, който поддържа исковата молба и моли за уважаване на исковите претенции.

В съдебно заседание ответникът /ФИРМА/, редовно призован, не се представлява.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните събраните по делото писмени доказателства и като ги обсъди в тяхната съвкупност, съгласно изискванията на чл 235 от ГПК и чл. 12 от ГПК приема за установено от фактическа страна следното:

Разпоредбата на чл. 439 ГПК дава възможност на длъжника по изпълнително дело да оспори чрез иск изпълняемо право. Това право може да е установено с

влязло в сила решение или да е предмет на издаден въз основа на заповед за изпълнение изпълнителен лист.

Длъжникът по изпълнението може да оспорва дължимостта на сумите по влязлото в сила решение/разпореждане, и въз основа на което е издаден изпълнителен лист, само въз основа на факти, настъпили след издаването му. В конкретния случай ищецът се позовава на изтекла погасителна давност, юридически факт, настъпил след влизане в сила на заповедта за изпълнение, издадена по ч.гр.д. № 37116/2012г. по описа на СРС, 43-ти състав, въз основа на която, като годно изпълнително основание по смисъла на чл. 404, ал.1, т.1 от ГПК е издаден изпълнителен лист от 27.08.2012г., поради което и исковете са допустими.

Не е спорно между страните, че въз основа на изпълнителен лист от 27.08.2012г., издаден в производството по ч.гр.д. № 37116/2012г. на СРС, 43-ти състав срещу А.К.М. и ищцата М. К. П., при условията на солидарна отговорност, за сумата в размер на 23 767,72 лева, представляваща главница по договор за потребителски кредит № FL571147 от 17.02.2011г., ведно със законната лихва, считано от 02.08.2012г. до окончателно изплащане на вземането, за сумата в размер на 1106,12 лева, договорна лихва, за периода от 17.03.2011г. до 18.07.2012г., за сумата в размер на 38,33 лева, представляваща наказателна лихва, за периода от 17.04.2012г. до 18.07.2012г. и за сумата в размер на 1197,36 лева за разноси, по молба на /ФИРМА/ АС с вх. №

48173/27.08.2012г, като взискател, е образувано изп.д. № 2012*0409107 по описа на ЧСИ М.Б., с рег. № *** в КЧСИ, с район на действие, районна на СГС.**

Установява се от приетото по делото изп.д. № 9107/2012г. по описа на ЧСИ М.Б., че последното е образувано по молба на ответника с вх. № 48173/27.08.2012г., като в хода на изпълнителното производство са извършени следните изпълнителни действия по отношение ищцата: с разпореждане от 02.10.2012г. е наложен запор върху всички бъдещи вземания на длъжника М. П., в редица банки; на дата 01.07.2015г. е предприето изпълнение, чрез опис на движими вещи, находящи се по адрес на ищцата.

Междувременно с молба с вх. № 15639/25.02.2016г. ответникът /ФИРМА/ е сезирал ЧСИ с искане да бъде конституиран като взискател, на основание, сключен с /ФИРМА/ договор за цесия от 18.01.2016г., по силата на който процесното вземане му е прехвърлено. С молбата е направено общо, бланкетно искане за предприемане на действия по изпълнението. С молба с вх. № 43802/06.08.2019г. ЧСИ е сезиран с искане за предприемане на конкретни изпълнителни действия по отношение и на двамата длъжници. Впоследствие е подадена и молба за извършване на конкретни изпълнителни действия от 17.01.2020г. Със запорни съобщения от 22.01.2020г. са предприети отново действия по налагане на запор върху

вземанията на длъжниците в /ФИРМА/. Със запорно съобщение от 13.08.2020г. е наложен запор върху трудовото възнаграждение на М. П. в Българско национално радио. Впоследствие с постановление на ЧСИ от 18.08.2021г. изпълнителното производство е прекратено по отношение на М. К. П. в хипотезата на чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК.

Горното фактическа обстановка съдът приема за установена, между писмените доказателства няма противоречия, поради което съдът ги кредитира.

От систематичното тълкуване на разпоредбите на чл. 110 и чл. 118 ЗЗД следва, че погасителната давност е законоустановен период от време, през който носителят на едно вземане бездейства и с изтичането на който последният губи възможността да получи защита на правото си чрез средствата на държавната принуда. Погасителната давност е сложен юридически факт, включващ два елемента: бездействие на титуляра на правото и изтичането на определен период от време. В разпоредбата на чл. 110 ЗЗД е предвиден общият петгодишен давностен срок, който намира приложение спрямо всички вземания, освен когато в закон не е установено изключение, каквито са хипотезите, регламентирани в чл. 111 ЗЗД. В конкретния случай приложимия давностен срок, с оглед спецификата на вземането е общият такъв – петгодишен.

Съгласно разясненията, дадени в т. 10 от

Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по т. дело № 2/2013 г. ОСГТК на ВКС за вземанията започва да тече нова погасителна давност, считано от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие, независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител въз основа на негово възлагане. В цитираното тълкувателно решение изрично е посочено кои действия в изпълнителния процес имат характера на същински такива по принудително изпълнение, съответно с предприемането на които се прекъсва давността, а именно: насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица, като е изяснено, че такива не са образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълг.

Следва да се посочи, че прекратяването на изпълнителното производство в хипотезата на чл. 433, т.8

от ГПК не обоснова извод, че производството е недопустимо, тъй като същото не е прекратено в хипотезата на чл. 433, т.1 или т.2 от ГПК, по искане на взыскателя или с удовлетворяване вземането на взыскателя. Кредиторът разполага с възможност да образува ново изпълнително производство, тъй като материалното право не се погасява, поради което не може да се отрече възможността на длъжника, при угроза от образуване на ново изпълнително производство, което застрашава имуществената му сфера, да предяви иск, с който да иска от съда да постанови решение, което със сила на присъдено нещо да установи между страните, че изпълняемото право не съществува и да го отрече. Следва да се посочи и принципната разлика между изтичането на преклузивния срок по чл. 433, т.8 от ГПК и давностния такъв по ЗЗД. При първия прекратяването на делото настъпва *ex lege* по силата на закона, а постановлението на ЧСИ има само оповестително действие, а с изтичане на давностния срок се погасява въобще възможността на кредитора да иска удовлетворяване на вземането си. Следователно двете хипотези следва да се разглеждат отделно и във своята функционална обусловеност.

По гореизложеното, съдът намира, че след последното изпълнително действия по налагането на запорите с дата 02.10.2012г. и след като взыскателят не е поискал извършването на същински действия по изпълнението, производството по отношение на ищеца е прекратено в

хипотезата на чл. 433, т. 8 от ГПК на дата 02.10.2014 г., като след прекратяването, което настъпва ex lege по силата на закона, всички извършени след тази дата действия от ЧСИ по изпълнението са незаконосъобразни. В тази хипотеза давността започва да тече от последното изпълнително действия – 02.10.2012 г., като от тази дата до дата 02.10.2017 г. по отношение на ответницата не са извършвани изпълнителни действия от категорията на тези да прекъснат давността, още повече, че след прекратяване на делото в горепосочената хипотеза каквито и действия от ЧСИ да са извършвани те са незаконосъобразни, поради и което съдът намира, предявените иски претенции с правно основание чл. 439 от ГПК за основателни.

Също така с оглед възраженията на ответника, съдът следва да подчертае, че за спирането и прекъсването на давността следва да се добави, че към момента на образуване на изпълнителното дело е било в сила ППВС № 3/18.11.1980 г., съгласно което образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, а докато трае изпълнителното производство давност не тече, като с т. 10 от ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е дадено различно разрешение, а именно, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко действие по принудително изпълнение, като от момента на същото започва да тече нова давност, но давността не се спира и във връзка с това е отменено

цитираното ППВС.

Към настоящия момент е налице противоречива съдебна практика и висящо тълкувателно дело по въпроса за това от кой момент поражда действие отмяната на ППВС № 3/1980 г. и дали ТР № 2/26.06.2015 г. се прилага за вземания по изпълнително дело, което е образувано преди приемането му. До постановяването на решение по новообразуваното т. д. № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС, настоящият съдебен състав следва да се съобразява с разрешението, застъпено в Решение № 170/17.09.2018 г. по гр. дело № 2382/2017 г. ГК, IV г. о. на ВКС, че отмяната на ППВС № 3/1980 г. има действие занапред, а новото тълкуване на правната норма започва да се прилага именно от момента на постановяването на новия тълкувателен акт, т. е. от 26.06.2015 г. Горепосоченото обаче не дерогира обстоятелството, че давността започва да тече от последното изпълнително действие, в предвид посоченото, че института на чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК не следва да се смесва с института на погасителната давност, но дори и съда да приеме, че давност тече от дата 26.06.2015г., то гореконстатираното, че производството е прекратено в хипотезата на чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК по отношение на ищцата, и след това действията извършени от ЧСИ са незаконосъобразни, обосновава извод, че давността отново е изтекла на дата 26.06.2020г., което отново прави исквете с правно основание чл. 439 от ГПК

основателни.

При уважаване на исковете с правно основание чл. 439 от ГПК, следва да се уважи и осъдителният иск за сумата от 745,00 лева, събрана от ищцата в хода на изпълнителното производство, което обстоятелство безспорно се установи в производството от удостоверение издадено от ЧСИ с изх. № 16501/15.03.2022г., като събрана на отпаднало основание. Не е приложима в случая и нормата на чл. 118 от ЗЗД, според която длъжникът няма право да иска обратно платеното ако задължението е събрано след изтичане на давността, доколкото тази законова норма визира изплащане на задължението доброволно, а не в хода на изпълнително производство, когато събирането на задължението е винаги принудително.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал.1 от ГПК, право на разноси се поражда в полза на ищеца. На ищцата следва да бъдат присъдени разноси за адвокатско възнаграждение, за реалното заплащане на което, съобразно постановките на т.1 от ТР № 6/2013г. на ОСГТК на ВКС са налице доказателства на л.31 по делото, в размер на 1300,00 лева. Ищцата е освободена от заплащане на държавна такса с определение на съда от 02.06.2022г., като в тази хипотеза и доколкото предявените искиви претенции са уважени, на основание чл. 78, ал.6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СРС, дължимата в производството държавна такса в размер на

4% върху цената на исковите, или сумата от 1094,38 лева.

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, по предявените от М. К. П., ЕГН ***** срещу /ФИРМА/, ЕИК *****, отрицателни установителни обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 439 от ГПК, че М. К. П. не дължи на /ФИРМА/, сумата в размер на 23 767,72 лева, представляваща главница по договор за кредит FLS571147 от 17.02.2011г., сключен с /ФИРМА/, ведно със законната лихва, считано от 02.08.2012г. до окончателно изплащане на вземането, сумата в размер на 1106,12 лева, представляваща договорна лихва, за периода от 17.03.2011г. до 18.07.2012г., сумата в размер на 38,33 лева, представляваща наказателна лихва, за периода от 17.04.2012г. до 18.07.2012г., сумата в размер на 1197,36 лева, представляваща разноси, които суми да присъдени в полза на ответника с изпълнителен лист от 27.08.2012г., въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение, издадена в производството по ч.гр.д. № 37116/2012г. по описа на СРС, 43 състав, и въз основа на който изпълнителен лист е образувано изпълнително дело № 2012***0409107 по описа на ЧСИ М.Б..

ОСЪЖДА /ФИРМА/, ЕИК ***** ДА ЗАПЛАТИ на М. К. П., ЕГН *****, сумата в размер на 745,00 лева, като събрана на отпаднало основание в хода на изпълнително дело № 2012***0409107 по описа на ЧСИ М.Б., с рег.№ *** в КЧСИ, с район на действие, районна на СГС, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 21.03.2022г. до окончателно изплащане на сумата.

ОСЪЖДА /ФИРМА/, ЕИК ***** ДА ЗАПЛАТИ на М. К. П., ЕГН *****, сумата в размер на 1300,00 лева, деловодни разноси на основание чл. 78, ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА /ФИРМА/, ЕИК ***** ДА ЗАПЛАТИ по сметка на СРС, сумата в размер на 1094,38 лева, деловодни разноси на основание чл. 78, ал.6 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на препис от същото на страните.

Съдия при СРС: _____

